saaledes er det samme naturligen ogsaa Tilfældet med den bestaaende danske Statsbanestyrelse, men heraf følger kun, at man skal rette sine Bestræbelser paa at faa de anerkendte Mangler fjernede. Mindretallet indrømmer, at den stærkt udvidede Driftsplan af 1ste Juni 1886, der altfor meget havde givet efter for de i Publikums Navn fremsatte Krav paa en betydelig Forøgelse af de daglige Tog, var et økonomisk Fejlgreb; men man kan, naar en almindelig Dom skal udtales, ikke slutte sig til den Opfattelse, at vor Statsbanestyrelse ikke skulde have udført sit Hverv paa en i det hele og store fyldestgørende Maade. At der nu og da fremkommer Klager og Besværinger, er ikke andet end hvad der altid finder Sted ved en Administration, der staar i saa nær og uafbrudt Berøring med den store Befolkning, der vel undertiden kan have Ret i sit Klagemaal, men langt oftere mangler Indsigt i de Forhold, som den antager for mislige eller uforsvarlige. Lignende Klager komme frem i alle Lande som ogsaa tidligere her i Landet. Hvor mange Klager kom ikke i sin Tid frem over den sjællandske Jærnbanestyrelse, da disse Baner vare i et privat Selskabs Eje, og mange af disse Klager havde sikkerlig en helt anden Berettigelse og vare af en langt større Betydning end dem, som nu og da høres over Statsbanestyrelsen, men de ere nu mere eller mindre glemte, ogsaa dem, der ikke berørte Banernes Særforhold som Aktiv i et Aktieselskabs Haand.

Det er allerede ovenfor berørt, at Flertallets Forslag, naar det virkelig skulde bringes til Udførelse, næppe vilde medføre nogen værdifuld Udgiftsbesparelse. Hvorledes Flertallet tror, at de af det foreslaaede Reduktioner i Personalets Antal skulle kunne føres ud i Livet lige overfor de Forretninger, hvis Mængde dog væsentlig ville blive de samme som hidtil, skal Mindretallet lade staa hen, indtil det nærmere oplyses derom. Mindretallet skal her indskrænke sig til at udtale, at det ikke ser sig i Stand til at indse, at det foreslaaede Antal af Kontorchefer, Fuldmægtige og Assistenter kan være tilstrækkeligt, dertil er Reduktionen altfor betydelig. Man nærer i det hele taget Tvivl om, hvorvidt det i det mindste for Assistenternes Vedkommende er rigtigt at fastslaa deres Antal ved Lov, hvilket ogsaa gælder med Hensyn til Lokomotiv- og Togpersonale samt Portører. Mange Omstændigheder f. Eks. Forandring og Omlægning af Tog, Trafikens Tilvækst og andre Omskiftelser kunne nødvendiggøre en Forøgelse i Aarets Løb. I saadanne Tilfælde maa man sikkerlig i selve det rejsende og godsforsendende Publikums Interesse give Administrationen temmelig frie Hænder.

Naar endelig Flertallet, uagtet det erkender, at Revisionen ikke ret vel kan udskilles fra Administrationen, dog vil oprette en Post som Hovedrevisor for den „kritiske" Udgiftsrevision, der skal sortere direkte under Ministeren, saa har Mindretallet stor Betænkelighed ved dette Forslag, uanset dets mulige Forsvarlighed i rent teoretisk Henseende. Posten vil dog næppe, praktisk taget, have synderlig Værdi, medens den upaatvivlelig vil fremkalde en vidtløftig Korrespondance og medføre anden Besvær og Vanskelighed indenfor Administrationen. Det maa ogsaa erindres, at naar Statsbanedriftens Budget optages paa Finansloven, da bliver Statsrevisionens Opgave lige overfor dette den samme, som overfor Budgetterne for alle øvrige Grene af Statsadministrationen. Den vil have at undersøge og udøve sin Kritik over enhver Post paa Driftens Udgiftsside.

Sluttelig ikkun den Bemærkning, at da Tiden ikke har tilladt Mindretallet at undersøge eller at gaa nøjere ind paa Enkeltheder og Beregninger i Flertallets Betænkning og de af samme stillede Forslag, maa man under Sagens videre Udvikling forbeholde sig eventuelle Udtalelser med Hensyn til disse.

I Henhold til hele Stillingen finder Mindretallet ingen Anledning til paa Sagens nuværende Standpunkt at stille Ændringsforslag.